

АДВЕНТИСТСЬКИЙ ВІСНИК

№ 9 (327)
вересень 2017

Бог є любов

R 500 РОКІВ
РЕФОРМАЦІЇ

Адвентистский ВЕСТНИК

газета Церкви християн адвентистів сьомого дня в Україні

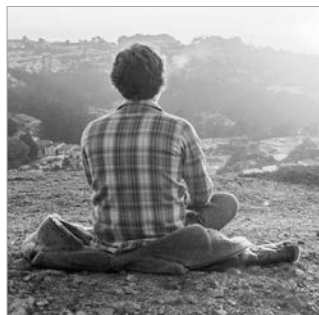
Я ЗАНЯТ БОЛЬШИМ ДЕЛОМ

Атаки сатаны всегда направлены против тех, кто беспокоится о продвижении работы Божьей. Часто терпя поражение, он продолжает с новой силой кидаться в схватку, применяя все новые и новые уловки. Но самое угрожающее, чего стоит опасаться, – это его тайное воздействие с помощью тех, кто выдает себя за сторонника работы Божьей. Открытая вражда, возможно, и носит более суровый характер, но она не так опасна для дела Божьего, как потаенная ненависть тех, кто уверяет, что служит Богу, но в сердце своем является слугой сатаны.

Чи «заразна»
святість?

4

Мы так мало
взяли!..

6

10 ознак світської
віруючої людини

10

Синдром окопа

16

Я занят большим делом

«Господь всегда дает самое лучшее тем, кто Его выбирает», – сказал известный миссионер Джим Элиот, который вместе с пятью миссионерами отправился в Эквадор, чтобы поделиться Евангелием с индейцами. Когда сегодня слышишь подобные истории о таких людях, поражаешься их посвящению Иисусу. Где найти сегодня такое посвящение? Где сегодня можно увидеть такое рвение? Нам есть о чем задуматься.

Каждый раз, когда мы обещаем Богу что-то сделать для Него, происходит то, что способно остановить дело. Мы разочаровываемся. В нашем мире, который так нуждается в обретении новых, истинных взглядов на жизнь, продолжает доминировать дешевая, некачественная информация. И люди ее поглощают, как чистую правду.

Как актуальны и свежи слова Иисуса, обращенные к церкви: «Идите и научите». Но когда мы смотрим на этот мир, сердце наполняют совсем другие чувства. Многие не желают слышать о Христе! Кому нужен сегодня Спаситель? Почему так много приверженцев истины и так мало ищущих правды? А самое главное – каким должно быть наше отношение к истине?

В пятой и шестой главах книги Неемии мы замечаем серьезные проблемы, затрудняющие служение Неемии в процессе восстановления стен города. Если обратить внимание на происходящее, то видны не только внешние проблемы, о которых мы привыкли говорить, но и внутренние, которые часто остаются в тени. Если возникновение внешних проблем нам понятно в контексте Великой борьбы и противостояния истине сил зла, то наличие проблем изнутри нас волнует больше.

Дело Божье, несмотря на условия, внешние и внутренние, будет завершено. Библия ясно об этом говорит: «И проповедано будет сие Евангелие Царствия по всей вселенной, во свидетельство всем народам; и тогда придет конец» (Мф. 24:14). Участвующие в этой работе обретут благословение (Мф. 25:21). Нам нужно помнить о том, что на этой Земле мы будем встречать препятствия, которые можно преодолеть, только полностью посвящая себя Богу.

В пятой главе мы читаем, как внутренние проблемы препятствуют

продвижению дела Божьего. Восстановление стен Иерусалима еще не завершено, но народ столкнулся с серьезной проблемой. Чтобы купить хлеб, люди берут деньги под проценты. Иудейские богачи воспользовались этим обстоятельством и наживались на нужде бедных. Неемия говорит: «Я очень рассердился» (Неем. 5:6). Не опасаясь испортить свои отношения с состоятельными людьми Иудеи, Неемия «строго выговорил» им (Неем. 5:7). Дело могло бы пострадать, если бы эти люди отказались поддерживать его. Тогда темпы строительства ослабли бы, но Неемию прежде всего волновала истина. Он привел в пример случай из 2 Пар. 8:8-15, когда пророк Одед вступился за иудеев, которые были поражены и отведены в плен израильтянами.

На этой Земле мы будем встречать препятствия, которые можно преодолеть, только полностью посвящая себя Богу.

Внутреннее несогласие не могло быть оставлено без внимания. Только соответствуя образу и подобию Христа, церковь может двигаться вперед, успешно провозглашая вечное Евангелие. «Каждый несправедливый поступок по отношению к ближнему является нарушением золотого правила Христа. Каждое зло, причиненное детям Божьим, причинено Самому Христу в лице Его святых» (Э. Уайт. Пророки и цари, с. 652).

Народ Божий должен объединиться. Согласие и понимание, служение нуждаются друг друга станут сильным свидетельством того, что Дух Святой обитает

в сердцах. Нам следовало бы помнить, что посвященное служение ближним – это ответ на первое препятствие.

Шестая глава книги Неемии повествует о внешних препятствиях, которые мы рассмотрим.

Приглашение оставить работу и отвлечься для перемирия (Неем. 6:1-3).

Четыре раза отвлекают Неемию от работы. Казалось, эта встреча может принести успех делу. Но будучи ведомым Богом, Неемия понимает, что это пустой разговор. Не стоит тратить время, чтобы говорить о второстепенном. Времени для пустых разговоров с противниками дела Божьего нет! Его ответ – это выражение посвящения делу, которое нужно как можно быстрее завершить. Неемия говорит: «Я занят большим делом, не могу сойти».

Ложные доносы, слухи, которые подрывали авторитет руководителя.

«Но я послал к нему сказать: ничего такого не было, о чем ты говоришь; ты выдумал это своим умом. Ибо все они страшали нас, думая: “опустятся руки их от дела сего, и оно не состоится”; но я тем более укрепил руки мои» (Неем. 6:8, 9). Если бы эти слухи дошли до царя, Неемия имел бы большие проблемы, но он знал, что все это ложь, поэтому продолжал свое дело. Цель этих слов – разочаровать строителей и таким образом расстроить их планы. Но четкое понимание цели и посвященное служение Богу способствуют тому, что враг снова терпит поражение. Ответ все тот же: «Я занят большим делом, не могу сойти».

Спланированные действия мнимых «сторонников дела Божьего» (Неем. 6:10-13).

Это близкие советники Неемии, служившие интересам врага и желавшие устроить работников Божьих. Шемайя был из тех, кому Неемия доверял, но он согласился на это недоброжелательное дело, выдавая его за

пророческое откровение. «Если бы Неемия последовал этому вероломно-му совету, ему пришлось бы пожертвовать своей верой в Бога и в глазах людей он стал бы жалким трусом! В таком случае встревоженный народ кинулся бы искать себе убежища, и оставленный на произвол город стал бы добычей врагов» (Э. Уайт. Пророки и цари, с. 655). Вместе с Шемайей были Товия, Санаваллат, пророчица Ноадия и прочие пророки. Несмотря на этот совет, город продолжали быстро восстанавливать. Страх наполняет наши сердца, но только доверившись Богу, мы сможем завершить Его дело. «Обращаясь к Своим детям сегодня, Господь говорит: «Ободритесь... и производите работы; ибо Я с вами». Христианин всегда имеет сильного помощника в лице Бога. Нам может быть неизвестно, какими путями Бог помогает нам, но мы должны знать следующее – Он никогда не оставит тех, кто полагается на Него. Если бы христиане могли видеть, сколько раз Господь выравнивал их жизненную дорогу, чтобы тем самым сокрушить замыслы врага, тогда бы они не спотыкались и не роптали. Их вера покоилась бы в Боге, и никакое испытание их бы не сразило. Они признали бы Его своей мудростью и крепостью, и Он смог бы осуществить через них Свои планы и намерения» (Э. Уайт. Пророки и цари, с. 576).

Союзы народа Божьего с неверными Богу народами. Знатные иудеи заключали браки с язычниками. Они поддерживали переписку с Товией и дали клятву служить ему, потому что видели в нем талантливого человека. Они сообщали ему о всех планах Неемии. Таким образом, Божья работа оставалась незащищенной от нападок врага. «Атаки сатаны всегда направлены против тех, кто беспокоится о продвижении работы Божьей. Часто терпя поражение, он продолжает с новой силой кидаться в схватку, применяя все новые и новые уловки. Но самое угрожающее, чего стоит опасаться, – это его тайное воздействие с помощью тех, кто выдает себя за сторонника работы Божьей. Открытая вражда, возможно, и носит более суровый характер, но она не так опасна для дела Божьего, как потаенная ненависть тех, кто уверяет, что служит Богу, но в сердце своем является слугой сатаны. Такие люди в любой момент могут воспользоваться случаем и совершить предательство, которым воспользуются враги работы Божьей и Его слуг» (Э. Уайт. Пророки и цари, с. 658).

Замысел врага состоит в том, чтобы мы заключали всевозможные союзы и были поглощены чем-то или кем-то.

Но мы должны твердо отвечать: «Я занят большим делом!». Необходимо всегда возносить Богу молитвы. Ни на одну минуту мы не должны ослаблять своей бдительности.

Если бы не было таких людей, как Неемия, то мы не имели бы стихов, описывающих, что цель достигнута. В Неем. 6:15 мы читаем: «Стена была совершена в двадцать пятый день месяца Елула, в пятьдесят два дня». Это довольно короткие сроки. Если церковь будет жить с четким пониманием цели своего существования и с посвящением своему Спасителю, то она действительно скоро завершит работу на этой Земле.

«Если бы христиане могли видеть, сколько раз Господь выравнивал их жизненную дорогу, чтобы тем самым сокрушить замыслы врага, тогда бы они не спотыкались и не роптали. Их вера покоилась бы в Боге, и никакое испытание их бы не сразило.»

Неужели построить стену для Бога и есть то, о чем Неемия сказал: «Я занят большим делом!». «В непоколебимой преданности Неемии делу Божьему и его постоянном доверии Богу кроется секрет того, почему враги не смогли поймать его в свои сети» (Э. Уайт. Пророки и цари, с. 660).

Прошло много веков, и верные Богу люди передают эстафету из поколения в поколение. Нужно нести весть, несмотря на препятствия. Потому что эта весть – весть от Бога. Это вечное Евангелие для людей. В истории были многие люди, которые посвящали себя Богу и занимались великим делом.

Сентябрь 1955 года. Южная Америка, Эквадор. Пять молодых американских миссионеров и их жены прибыли сюда, чтобы принести любовь Христа и весть о Его спасении индейскому племени аука. Они начали знакомиться с местными жителями, опуская им с самолета одежду, продукты, вещи. В начале января 1956 года к миссио-

нерам пришли трое индейцев. Молитвы миссионеров, казалось, были услышаны. Аука проявили большой интерес ко многим вещам, которые белые показывали им, например, к поясам, цветным шарам и маленькой модели желтого самолета. Мужчины аука настояли на том, чтобы его покатали на «деревянной пчеле» – на самолете. Далее дикари обедали с миссионерами. Потом индейцы ушли, договорившись о скорой встрече. Казалось, все складывалось отлично.

Восьмого января 1956 года американские миссионеры в нетерпеливом ожидании сидели у реки Курарай в восточных джунглях Эквадора. Их пилот Нейт Сэнт обнаружил с воздуха группу из десяти индейцев из племени аука, приближавшуюся к ним по вытоптанной в джунглях тропе. Миссионеры надеялись, что эта встреча послужит началом распространения Евангелия. Однако знакомство с внушающими страх индейцами аука не закончилось мирно. В тот день в 16 часов 30 минут все пятеро молодых мужчин были пронзены деревянными копьями жестоких аука. Пятеро миссионеров, следуя за Христом, были готовы умереть за Него!

Полстолетия назад, в январе 1956 года, весь мир был потрясен событием, происшедшим в Эквадоре. Пять американских миссионеров – Нафанаил Сэнт, Джим Эллиот, Роджер Юдериан, Питер Флеминг и Эдуард Мэк-Келли – были убиты местными аборигенами. Что же побудило этих молодых христиан отправиться в джунгли Амазонки? Была ли их вера особенной? Ради чего они оставили блага цивилизации? Ведь у всех были семьи, и самому старшему из них было чуть больше тридцати. ... Многие тогда осуждали погибших за необдуманный риск и излишнюю посвященность. Но разве возможна посвященность наполовину? Только со временем люди увидели благословенные плоды самоотдачи этих служителей.

Ровно 50 лет спустя, восьмого января 2006 года, десять молодых людей именно из этого племени (известного теперь как ваодани) были крещены в том же месте – в водах реки Курарай. Они пожелали жить новой жизнью – для Господа.

Жизнь племени до обращения сильно отличалась. «Аука» означает «дикий». Так индейцы кечва называли своих живущих обособленно соседей. В то время такое название полностью соответствовало истине. Аука убивали не только чужих, приближавшихся к ним.

Продолжение на с. 8 ►

ЧИ «ЗАРАЗНА» СВЯТІСТЬ?

У Стародавньому Китаї в XI–III ст. до Різдва Христового існувало царство під назвою Ци. Один із його правителів дуже любив музику. Найбільше йому подобалася флейта. Правитель зібрав оркестр із 300 музикантів. Щовечора, перед тим як лягти спати, він насолоджувався грою свого оркестру. За переказами, один із музикантів, Нянь Го, зовсім не вмів грати на флейті. Він лише імітував гру, підносячи інструмент до губ. Усі думали, що Нянь великий майстер, оскільки грає в придворному оркестрі. Правди не знав ніхто.

Коли правитель помер, на престол зійшов його син. Новий правитель не любив оркестри, йому подобалося слухати соло. Тому він звелів приводити музикантів по одному. Нянь Го більше не міг прикидатися. Обман виявився.

НА ЖАЛЬ, ЩОСЬ ПОДІБНЕ ВІДБУВАЄТЬСЯ З БАГАТЬМА З НАС. МИ ЖИВЕМО І РОБИМО ВИГЛЯД, ЩО ГРАЄМО В БОЖОМУ ОРКЕСТРІ. НА ПЕРШИЙ ПОГЛЯД МОЖЕ ЗДАТИСЯ, ЩО МИ СЛУЖИМО БОГОВІ, АЛЕ НАСПРАВДІ НАШЕ СЛУЖІННЯ НЕ ПРИНОСИТЬ КОРИСТІ НІ НАМ САМИМ, НІ ЦЕРКВІ.

Така сама ситуація описана в другому розділі Книги пророка Огія. Ця книга розповідає про повернення ізраїльського народу з вавилонського полону. Почавши зводити храм і зіткнувшись із першими труднощами, сини Ізраїля відмовилися від цієї складної справи і зайнялися кожен своїми питаннями – вигіднішими для себе: облаштуванням будинку, кар'єрою. Тоді Господь послав до них пророків Аггея і Захарію, щоб спонукати їх служити Йому та продовжити будівництво храму. Ізраїльтяни відбудували храм, потім почали приносити в ньому жертви. Однак на цьому історія не закінчилася. Бог знову послав пророка Огія до ізраїльтян, щоб сказати їм, що ті жертви, які вони приносять, не приємні Йому.

На перший погляд ця ситуація здається дивною, парадоксальною. Бог Сам спонукав їх до того, щоб вони будували храм і здійснювали служіння, запропоноване законом Мойсея. Але коли народ почав приносити жертви, то Господь

через пророка Огія сказав, що ці жертви не приємні Йому. «Двадцятого й четвертого дня, дев'ятого місяця, другого року Дарія було слово Господнє через пророка Огія таке: «Так говорить Господь Саваот: Запитай-но священиків про Закона, говорячи: Ось несе хтось освячене м'ясо в полі своєї одежі, і доторкнеться полою своєю до хліба, чи до потрави, чи до вина, чи до оливи, чи до якої поживи, – чи стане те освяченим?» І священики відповіли та й сказали: «Ні!». Тоді Огій сказав: Якщо б нечистий через мертвого доторкнувся до всього цього, чи стане воно нечистим? І відповіли священики та й сказали: «Стане нечистим!». І відповів Огій та й сказав: «Отакій народ цей, і такий цей люд перед Моїм лицем, – говорить Господь, – і такий усякий чин їхніх рук, і що вони складають там, – нечисте воно»» (Огія 2:10-14).

Бог викладає Своему народові два уроки: урок про святість і урок про нечистоту.

СВЯТІСТЬ НЕ ПЕРЕДАЄТЬСЯ У СПАДОК

Кожне слово Біблії дуже цінне. Святе Письмо містить чимало важливих духовних уроків, і серед них є такі, які повністю перевертають наше уявлення про життя і себе.

«Ось несе хтось освячене м'ясо в полі своєї одежі, і доторкнеться полою своєю до хліба, чи до потрави, чи до вина, чи до оливи, чи до якої поживи, – чи стане те освяченим?» І священики відповіли та й сказали: «Ні!»» (Огія 2:12). Тут мається на увазі м'ясо, що було принесене в жертву Богу і використовувалося у служінні. Це м'ясо вважалося освяченим, святым. Якщо людина полою свого одягу, у якому вона несе це м'ясо, торкнеться хліба або будь-якого іншого предмета, чи стануть ці предмети святими? Чи передасть освячене м'ясо свою святість іншим предметам? Відповідь священиків одно-

значна: «Ні!». Згідно із законом Мойсея, і люди, і предмети освячувалися певним чином – кров'ю жертви. Освячені таким чином предмети передати свою святість будь-чому іншому не могли. Скажіть, чи можна кого-небудь заразити здоров'ям? Наприклад, місто охопила епідемія грипу, і ви йдете в поліклініку, лікарню і заражаєте всіх здоров'ям. Так не буває, скажете ви. Здоров'я не заразне. Так само не «заразна» в певному сенсі і святість.

АЛЕ ВОДНОЧАС МИ СІЛЬ В ЦЬОМУ СВІТІ, СВІТЛО ДЛЯ СВІТУ, ЛИСТ ЛЮДЯМ, ПАХОЩІ ПРИЄМНІ – ЦЕ «ЗАРАЗНЕ», ЯКЩО ЛЮДИНА ВІДКРИТА ДЛЯ НАШОГО ВПЛИВУ.

Якщо відроджена людина почне співати в церковному хорі, вона не стане від цього святою. Багато людей, які брали безпосередню участь у відновленні храму, загинули. Йоав, наблизений до царя Давида, «мужа по серцю Божому», Гехазі – слуга Єлісея, Дімас – співробітник апостола Павла, Юда Іскаріот – учень Христа – усі вони брали участь у служінні Богу, отримали чимало святих настанов і застережень, але це їх не врятувало. Вони прийняли інше рішення і загинули, втративши вічність.

Священні предмети і ритуали освячують людину, якщо серце відкрите для Бога, наприклад, Вечеря Господня, хрещення, обряд ногоомовіння. Багато в цьому світі думає, що святі місця, освячені предмети, свята вода дивним чином освячують і їх.

Свята людина також не може зробити інших людей святими. Однак ми читаємо в Святому Письмі, що «невіруючий чоловік освячується через дружину» (див. 1 Кор. 7:14). Тут, як і в будь-якому іншому випадку, необхідно звертати

увагу на контекст. Чоловік віруючої жінки має більше шансів спастися, бо часто чує про Христа від своєї дружини і бачить її добру поведінку. Тому, якщо ваші батьки віруючі, це не означає, що ви автоматично успадкуєте їхню святість. У вас просто більше шансів прийняти спасіння Христа. Гофні та Пінхас – сини священника Ілїї, що не успадкували від батька страху Господнього. Вони були ганьбою для свого батька і безславно загинули. Якщо ви щодня стикаєтеся з віруючими родичами або друзями, ви не стаєте від цього святими. Дружина Лота щодня спілкувалася зі своїм праведним чоловіком, проте навки застигла соляним стовпом. Не обманюйте себе: святість без свідомого прийняття її людиною не прищеплюється. Святість «заразна» в тому випадку, коли ми дивимося на Христа, спілкуємося з Ним і хочемо прийняти Його святість.

НЕЧИСТОТА «ЗАРАЗНА»

«Якщо б нечистий через мертвого доторкнувся до всього цього, чи стане воно нечистим? І відповіли священники та й сказали: «Стане нечистим!» (Огія 2:13). Нечисте, на відміну від святого, доторкнувшись до будь-якого предмета, зробить його нечистим. Адже святість – це відсутність гріха, і якщо вона стикнеться з гріхом, то від неї нічого не залишиться. Книга Левит каже: «Кожен чоловік з Ааронового насіння... хто доторкнеться всякого нечистого від мертвого тіла... Особа, що доторкнеться до того, то стане нечиста аж до вечора, і не буде їсти зі святощів, поки не обмие свого тіла в воді» (Лев. 22:4, 6). Якщо первосвященик, помазаний на особливе служіння, доторкнеться до нечистого мертвого тіла, він не зробить це тіло святим і опоганить сам.

«Отакий народ цей, і такий цей люд перед Моїм лицем, – говорить Господь, – і такий усякий чин їхніх рук, і що вони складають там, – нечисте воно!» (Огія 2:14). Пророк говорить про те, що нечиста людина, що не прагне освятити серце, служачи в храмі, не стає святою, але робить храмові приношення нечистими.

НЕЧИСТОТА «ЗАРАЗНА», І ТОМУ
СЛУЖІННЯ НЕЧИСТОЇ ЛЮДИНИ
ТАКОЖ СТАЄ НЕЧИСТИМ. _____

Ця думка простежується в багатьох текстах Святого Письма. Юдеї приносили різні жертви, уважно стежачи за тим, щоб жертви ці були «без плями і вади». Вони робили все, що наказував закон Мойсея, воля Божя. Але оскільки люди були нечисті серцем, їхні жертви ставали нечистими. «Хто ріже вола – одночасно вбиває людину, приносить у жертву ягня – переломлює шию собаці, дарунка приносить – вживає свинячої крові, складає з кадила частину при-

гадувальну, – одночасно божка благословить... Отак як дороги свої вони повибирали, і до гидот тих своїх уподобання чує душа їхня» (Ісаї 66:3). Чому жертви ізраїльтян порівнюються тут з жертвоприношеннями ідолам? Тому що сини Божі обрали свої шляхи і «до гидот тих своїх уподобання чує душа їхня». Якщо ми виконуємо свою волю, а не Божу, якщо відкидаємо чіткі настанови і застереження Святого Письма і при цьому думаємо, що, відвідуючи церкву і звершуючи служіння, завдяки цьому стаємо святими і приємними Богу, то ми помиляємося.

«З ТИХ САМИХ УСТ ВИХОДИТЬ
БЛАГОСЛОВЕННЯ І ПРОКЛЯТТЯ.
НЕ ГОДИТЬСЯ, БРАТИ МОЇ, ЩОБ
ТАК ВОНО БУЛО! ХІБА З ОДНОГО
ДЖЕРЕЛА ВИХОДИТЬ ВОДА
СОЛОДКА Й ГІРКА?»
(ЯКОВА 3:10, 11). _____

Якщо з наших вуст виливаються злість, роздратування, прокльони, гнів, лють, крик, лайка, це також свідчить про те, що наше серце опоганене. І навіть якщо ми намагаємося вимовляти слова благословення, проповідуємо, співаємо християнські гімни, читаємо вірші, свідчимо іншим людям, наші слова будуть опоганені гіркотою, присутньою у нашому серці. Якщо ми нечисті, то оскверняємо все, до чого доторкаємося. Але якщо ми усвідомлюємо свій стан і хочемо змінити його з Богом, то є надія, усе можна виправити.

ЧЕРЕЗ НАС СЛУЖІННЯ МОЖЕ НЕ МАТИ УСПІХУ

Якщо ми нечисті, то ця нечистота опоганює не тільки наше служіння і приношення. Ми оскверняємо і Церкву. Через нас служіння може не мати успіху. Про людей, що відпали від Бога, у Посланні до євреїв сказано: «Пильнуйте, щоб ніхто не був позбавлений Божою благодаттю, аби хто не наробив прикрощів, кол випустить гіркий корінь, та щоб ним багато хто не опоганився» (Євр. 12:15). Нечиста людина в Церкві не тільки сама не напов-

нюється святістю, а й опоганює інших. Один-єдиний грішник, завзятий у своєму гріху, що закриває очі на Божі Заповіді, легковажно ставиться до Слова Божого і повстає проти Бога, може отруїти душі багатьох. «Не личить вам хвалитися. Хіба не знаєте, що невелика кількість закваски заквашує все тісто?» (1 Кор. 5:6). Людина, що живе в гріху, може заражати інших.

ЧИ НЕ Є МИ ЛЮДЬМИ, КОТРІ
ОСКВЕРНЯЮТЬ ЦЕРКВУ, ЧИ
НЕ ЖИВЕМО В ГРІХУ, ЧИ НЕ
ПРОПОВІДУЄМО НЕБІБЛІЙНОГО
ВЧЕННЯ? _____

Багато молодих людей допускають величезну помилку, пов'язуючи своє життя з людиною, що не поділяє їхніх релігійних переконань. Наприклад, віруюча дівчина зустрічає гарного порядного хлопця. Вона думає, що якщо поєднає з ним своє життя, то приведе його до Бога і зробить справжнім віруючим. Вона сподівається «заразити» його своєю святістю. Спочатку все йде справді непогано. Він підтримує бесіди на релігійні теми і, здається, щиро цікавиться всім, що вона говорить. Він разом з нею відвідує церкву й обіцяє ніколи не перешкоджати їй у служінні Богові. Але минає декілька років, і цього хлопця не впізнати. Життя у цієї пари не складається. Дівчина не помічає того, як вона змінилася, як поступово звиклася з гріховним способом життя і світськими цінностями, неправильними пріоритетами і неугоди-ним Богу вибором. Вона сама перестає служити Богу. Усе навколо неї стає опоганим. Святе Письмо попереджає нас: «Не впрягайтеся разом з невірними в чуже ярмо. Що може бути спільного в праведності з беззаконням? Що спільного у світла і темряви?» (2 Кор. 6:14).

Чи маєте ви ту святість, якою Ісус Христос наділяє всіх, хто омитий Його кров'ю, хто шукає волі Божої, Його світла і Духа Святого? Біблія застерігає нас від нечистоти, адже без святості увійти в Царство Небесне і перебувати всю вічність з Богом неможливо.

Як же знайти святість? Де її знайти? Жодна людина не може досягти святості своїми силами. Вона набувається тільки за допомогою очищення кров'ю Ісуса Христа і близьких взаємин із Богом. Бог послав на Землю Свого Сина – Ісуса. Якщо ми приймаємо Його жертву на хресті, то Його кров освячує нас.

Щодня освячуйтеся кров'ю Христа, дивіться на Ісуса, споглядайте Його, близько спілкуйтеся з Ним, щоб ваше служіння було приємним Богові.

Матеріал підготувала
Лідія Власик

МЫ ТАК МАЛО ВЗЯЛИ!..

Каждое Евангелие имеет свои особенности и написано с определенной целью. Мне очень нравится Евангелие от Марка. Чем оно отличается от других? Тем, что Марк, повествуя о жизни Иисуса, часто использует прием, который в богословии называется «сэндвич».

Что такое сэндвич, из чего он состоит? Хлеб, начинка из овощей, соуса, сыра и сверху снова хлеб. Марк, говоря о каком-либо событии («хлеб»), вставляет в свое повествование рассказ о другом событии («начинка»), а потом завершает уже начатую историю («хлеб»). Вставляя в основное повествование рассказ о другом событии, Марк указывает на более глубокий смысл начатой истории. Всего в Евангелии от Марка девять таких «сэндвичей». Тот, который мы сегодня исследуем, описан в 11-й главе Евангелия от Марка.

Начинается она с торжественного въезда Иисуса в Иерусалим (Мк. 11:1-10). «Въезжая в Иерусалим, Христос следовал обычаю иудейских царей. Подобно царю Израиля, Он въехал в столицу на молодом осле. Пророки предсказывали, что Мессия именно так вступит в Свое царство. И как только Он сел на ослика, громкий, торжествующий крик потряс воздух. Люди приветствовали Иисуса как Мессию, как своего Царя» (Э. Уайт. Желание веков, с. 570).

«Никогда еще мир не видел такого торжественного шествия. Оно было совсем не похоже на победные процессии великих завоевателей. Не было ни печальной вереницы пленных, ни трофеев царской доблести. Спасителя окружали трофеи другого рода – славные трофеи Его трудов и любви к грешному человеку. За Ним следовали пленники, которых Он освободил от власти сатаны, и они славили Бога за освобождение. Слепые, которым Он вернул зрение, старались держаться впереди. Немые, которым Он восстановил дар речи, возносили осанну громче всех. Уечные, которых Он исцелил, усердствовали, ломая ветви и размахивая ими перед Спасителем. Вдовы и сироты восхваляли Иисуса за явленные Им дела милосердия. Прокаженные, которых Он очистил, растащали свои запятнанные одежды перед Ним и приветствовали Его как Царя славы. В толпе были и те, кого глас Иисуса пробудил от смертного сна. Лазарь, тело которого некогда уже начало разлагаться в гробу, ныне, исполненный радости, силы и мужества, вел

осленка, на котором ехал Спаситель» (Э. Уайт. Желание веков, с. 572).

Те люди, которые вели Его к Иерусалиму, делали это с особенным настроением, несравненной надеждой и твердым намерением. Они хотели поставить Христа на царство. Ждали и надеялись, что это именно Тот Мессия, Который разорвет цепи римского господства. Как они считали, Иисуса ждало великое будущее, будущее Царя. Они видели свое великое будущее вместе с Ним. Видели, как римляне будут отстранены, Израиль будет обновлен в своих правах...

Но Иисус смотрел на это немного по-другому... Какое великое разочарование ждало этих людей, когда они увидят, как их Царя будут судить, потом позорно побьют, а вскоре и распнут! Бог имеет для нас нечто большее, чем видим мы, и это большее может сегодня казаться непонятным для нас и даже каким-то абсурдным, непохожим на действия Бога! Но Христос смотрит намного глубже. Он знает путь, которым ведет нас. Всю ту ночь Иисус провел в молитве (ст. 11).

«**Пришествие Христа очень близко. Не стоит расслабляться, думая, что у вас есть время. Его нет. Бегите из последних сил. Бегите в направлении Неба!**»

А теперь начинается самое интересное. Прочитайте Евангелие от Марка 11:12-21. Повествование начинается с истории о смоковнице, затем автор описывает очищение храма, после чего вновь повествует о том, что произошло со смоковницей. Тот самый принцип «сэндвича», о котором упоминалось выше. Смоковница – храм – смоковница.

СМОКОВНИЦА

Возможно, вы никогда не видели смоковницу, но большинство из вас наверняка пробовало ее плоды. «Смоковница, или инжир, – дерево, распространенное во всех областях Средиземноморья. В Сирии и Палестине инжир

выращивался с древнейших времен (Числ. 13:24). Дерево достигает высоты 6-9 м, его ствол с блестящей корой обычно искривлен, широко раскинутые ветви с крупными листьями образуют густую крону. Листья смоковницы опадают в начале зимы, и почти весь сезон дождей дерево остается голым, пока в начале апреля не начнут распускаться почки, возвещая о приближении лета (Мф. 24:32). В Палестине смоковница плодоносит три раза в год. Первый урожай на прошлогодних посадках созревает весной. В апреле в месте образования новых веток появляются небольшие молодые плоды, так называемые ранние смоквы [евр. пагтим]. Эти не очень сочные ранние плоды употребляются в пищу, так как в это время года других фруктов нет. Дерево, на котором нет ранних смокв, бесплодно. На том же месте, где висели ранние смоквы, в начале лета образуются первые смоквы [евр. биккура; Ос. 9:10], созревающие в конце мая-начале июня. Они очень вкусны и сочны (Ис. 28:4), но долго храниться не могут. Из почек, распустившихся ранней весной, к началу лета вырастают побеги, приносящие «поздние смоквы» [евр. теэна]. Эти плоды, которые собирают в конце августа, – самые вкусные. Поздние смоквы едят в свежем виде, сушат и хранят в связках (1 Пар. 25:18; 1 Пар. 12:40)» (Библейская энциклопедия Брокгауза).

Древесина смоковницы пористая, поэтому ее используют лишь как топливо. Таким образом, ценность смоковницы заключается в ее сладких и «хороших плодах» (Суд. 9:11), бесплодное дерево обычно срубают как бесполезное (Лк. 13:7). Одно из особенных свойств смоковничного дерева состоит в том, что плоды появляются на нем без всякого признака цветения и даже прежде листьев. Поэтому смоковницу с листьями, но без плода в пасхальный период можно было признать за бесплодную смоковницу по времени года (Мф. 21:19).

Рассмотрим более детально следующие стихи: «На другой день, когда они вышли из Вифании, Он взалкал; и увидев издалика смоковницу, покрытую листьями, пошел, не найдет ли чего на ней; но, придя к ней, ничего не нашел, кроме листьев, ибо еще не время было собирания смокв» (Мк. 11:12, 13).

«Смоквы созрели еще не везде. На холмах вокруг Иерусалима действительно “не время было собирания смокв”. Но в саду, мимо которого проходил Иисус, одно из деревьев, казалось, принесло плод раньше других. Это дерево было покрыто листьями, а у смоковницы плоды появляются раньше листьев. Значит, на нем могли быть зрелые плоды. Но внешний вид оказался обманчивым. Осмотрев ветви этого дерева, Иисус не нашел “ничего... кроме листьев”. Пышная зелень покрывала дерево, но, увы, оно было бесплодным. “И сказал ей Иисус: отныне да не вкушает никто от тебя плода вовек! И слышали то ученики Его” (Мк. 11:14)» (Э. Уайт. Желания веков, с. 581).

Эти слова Христа вызывают у нас недоумение. Христос никогда не использовал Свою силу для того, чтобы разрушать, а наоборот – чтобы созидать! Марк обращает внимание на то, что это проклятие услышали ученики. И на следующее утро, когда Спаситель с учениками снова направился в город, засохшие ветви и опадающие листья привлекли их внимание. «Равви! посмотри, смоковница, которую Ты проклял, засохла!» – воскликнул Петр (см. Мк. 11:20, 21). «Учеников изумило то, что Христос проклял смоковницу. Это было так на Него не похоже! Они часто слышали от Учителя, что Он пришел не судить мир, но спасти (Лк. 9:56). Ученики знали Его как Исцелителя и Созидателя. Это проклятие было единственным в своем роде! Они спрашивали: “Зачем Он сделал это?” Бог “любит миловать”. “Живу Я, говорит Господь Бог; не хочу смерти грешника” (Мих. 7:18; Иез. 33:11). Для Него осуждение и уничтожение – “необычайное дело” (Ис. 28:21)» (Э. Уайт. Желание веков, с. 582). Но и при этом Его милость и любовь проявляются в том, что Он отодвигает завесу будущего и открывает людям последствия их греховной жизни.

«Проклятие смоковницы – это своеобразная притча. Бесплодное дерево, красующееся своей роскошной листвой на виду у Христа, было символом иудейского народа. Спаситель хотел объяснить Своим ученикам причину проклятия Израиля и показать его обреченность» (там же). Он использовал дерево для истолкования Божественной истины. «Иудеи выделяли себя из всех народов, похваляясь своей преданностью Богу. Действительно, получив от Него особые милости, они сочли, что более праведны, чем любая другая нация. Но они были развращены алчностью, корыстолюбием, пристрастием к удовольствиям этого мира» (там же, с. 583). Упиваясь своей мудростью, они отвергали Божьи требования и “были глубоко лицемерны, подобно бесплодному дереву, которое простирало свои пышные ветви, роскошные с виду и приятные для глаз, не дававшие “ничего... кроме листьев”. Иудейская

религия с ее величественным храмом, впечатляющими обрядами, священными жертвенниками, священниками в митрах внешне была очень привлекательной. Но ей недоставало смиренной любви к человеку» (там же).

«Ни на одной смоковнице в саду не было плодов. Но от деревьев, не покрытых листвой, нечего было ожидать плодов, и поэтому они не вызвали разочарования. Эти деревья олицетворяли язычников. Подобно иудеям, язычники были лишены всякого благочестия, но ведь они и не утверждали, что служат Богу. Они не хвалились своей мнимой добродетелью. Они не знали о делах и путях Божьих. Для них пока что не пришло время созревания смокв. День, который принесет им свет и надежду, был еще впереди. Иудеи же получили гораздо большие благословения от Бога, и вина их заключалась в том, что они пренебрегли этими дарами. Те преимущества, которыми иудеи так хвастались, лишь отягощали их вину.

«Каждому поколению людей дается свой свет и свои преимущества. Но наступает конец этому благодатному времени. Милость может стучаться в сердце человека годами, но если его пренебрегают, если ее отвергают, то приходит время, когда все кончается.»

Иисус подошел к смоковнице, испытывая голод и надеясь найти созревший плод. Точно так же Он пришел и к Израилю, желая найти плоды праведности. Он жаждал видеть в них самоотверженность и сострадание, ревностное стремление к Богу и глубокое желание спасать ближних. Отказавшись делиться благословениями, иудеи не могли больше получать их сами. “Погубил ты себя, Израиль”, – говорит Господь (Ос. 13:9). В этом бесплодном дереве они могли увидеть и свой грех, и наказание за него. Пораженная проклятием Спасителя, увядшая и засохшая до самых корней смоковница изображала состояние иудеев, когда у них отнимется благодать Божья» (там же).

ХРАМ

Почему в повествование о смоковнице Марк вставляет описание событий, произошедших в храме? Что это означает? Если смоковница была внешним символом израильского народа, то храм – его сердцем. Храм был центром национальной и религиозной жизни израильтян, святыней для каждого иудея. Храм – это сердце, пораженное нечестием. Рассказывая об очищении храма, Марк говорит: глядя на нас, Бог видит не только внешнее. Он вглядывается в душу, Он видит сердце!

Нам, адвентистам, так же, как израильскому народу, открыто больше, чем остальным. Нам дан больший свет, но как мы относимся к этому свету? Каково наше сердце? Ежедневно мы общаемся с Богом, молясь, изучая Священное Писание и труды Духа пророчества, и Бог открывает нам Свои истины. Каждую субботу нам в проповедях, беседах с единоверцами и не только Господь открывает нечто новое. От того, как мы относимся к истине, зависит, найдет ли Христос плоды на нашей смоковнице. Если Бог открыл нам Свою волю и мы поняли, что должны усерднее изучать Его слово и делиться с другими тем, что нам будет открыто, если Он показал нам изъяны нашего характера и призывает нас взяться за собственное воспитание, мы не можем продолжать жить прежней жизнью. Нужно что-то делать, иначе мы также будем бесплодными смоковницами!

Израильскому народу было открыто больше света, чем кому бы то ни было, но, отказавшись делиться благословениями с другими, он стал бесплодным деревом.

«Это предупреждение на все времена. То, что Христос проклял дерево, которое Он сотворил Своей Собственной силой, является предупреждением всем церквям и всем христианам. Никто не может считать, что живет по Закону Божьему, если он не служит другим» (Э. Уайт. Желание веков, с. 584). Планы и заботы многих верующих направлены на то, чтобы угождать самим себе. «Они живут только для себя. Время для них представляет ценность только тогда, когда они приобретают что-нибудь для себя. В этом цель всей их жизни. Они служат не другим, а самим себе» (там же). Часто собственное «я» заслоняет им целый мир.

«Каждому поколению людей дается свой свет и свои преимущества. Но наступает конец этому благодатному времени. Милость может стучаться в сердце человека годами, но если его пренебрегают, если ее отвергают, то приходит время, когда все кончается. Сердце человека после этого ожесточается так, что перестает откликаться на зов Святого Духа. И тогда проникновенный голос прекращает увещивать грешника, обличения и предостережения заканчиваются» (Э. Уайт. Желание веков, с. 587).

Продолжение на с. 9 ►

Начало на с. 2 ▶

Я ЗАНЯТ БОЛЬШИМ ДЕЛОМ

Жизнь собственного племени была отмечена враждой и распрями, убийствами из мести. Иногда они погребали живого ребенка с мертвыми родителями. У них не было религии, кроме страха перед духами джунглей. У них не было законов, никакого уважения к старшим или вождям. Все сферы жизни контролировало грубое насилие. Их общей работой была только охота. У племени не было своей письменности. Но сами себя они называли «ваорани», что означало «люди». И действительно, они были творением Божьим. Господь так любил их, что послал к ним Своих верных слуг.

Иногда приходится очень многое отдать ради дела Божьего. Но не всегда нужно отдавать жизнь. От многих из нас ожидается намного меньше. »

После принятия христианской веры, когда они научились читать и писать, жизнь индейцев в корне изменилась. Индейцы называют Библию Божьим указателем. Это название легко объяснить: каждый член семьи особым образом метит свою тропу, чтобы родные могли следовать за ним. Если ты хочешь иметь общение с Богом, то встаешь на Его путь и следуешь Его отметкам. Как все просто и ясно! Их Библия тоже очень проста. Рэйчел Сэйтнт очень просто и доступно перевела слово «Бог» как «Творец», а слово «грех» она обозначила как «то, что оскорбляет или обижает Творца человека». А так как эти индейцы никогда не уходили с места своего рождения более чем на 60-70 км, то они не имели понятия о слове «мир». У них не было системы цифр, кроме того, что они могли сосчитать на пальцах своих рук и ног. И поэтому перевод Слова Божьего предельно упрощен. Сила Божественного Евангелия проявляется в «Божьем указателе». Действительно, для нас всех является хорошим примером любовь, которую испытывают индейцы и подтверждают это своей жизнью.

Эта история еще раз напоминает нам, что для служения нужно посвящение. Иногда приходится очень многое отдать ради дела Божьего. Но не всегда нужно отдавать жизнь. От многих из нас ожидается намного меньше. Но какими бы ни были ожидания Неба от каждого из нас, как во дни Неемии, так и сегодня есть нужда в тех, кто серьезно возьмется за Божье дело.

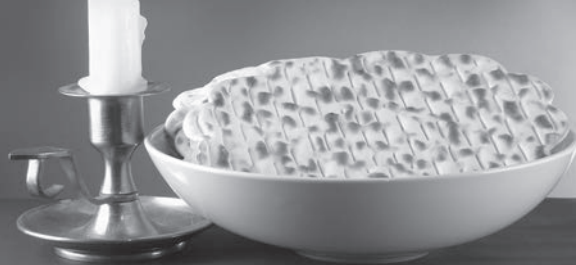
«Я занят большим делом», – сказал Неемия. А заняты ли вы большим делом? Давайте пересмотрим наше отношение к истине Божьей и посвятим себя Господу.

Роман
Кисаков

ПРІСНИЙ ХЛІБ

«СІМ ДЕНЬ КВАШЕНЕ НЕ БУДЕ ЗНАХОДИТИСЯ В ВАШИХ ДОМАХ, БО КОЖЕН, ХТО ЇСТИМЕ КВАШЕНЕ, ТО БУДЕ ВИТЯТА ДУША ТА З ІЗРАЇЛЬСЬКОЇ ГРОМАДИ, ЧИ ТО СЕРЕД ПРИХОДЬКІВ, ЧИ ТО ТИХ, ХТО НАРОДИВСЯ У КРАЇ»
(Вих.12:19).

Закваску додають у тісто в процесі приготування хліба з метою зробити його привабливішим за розміром і формою, а також для його м'якості. Закваска сама по собі не має поживної цінності та впливає на зовнішній вигляд кінцевого продукту, не змінюючи його складу. Тому виключення закваски з пасхального хліба робило його зовні менш привабливим, але не менш поживним. З цього ми можемо винести дуже важливі уроки.

Бог насамперед дивиться на серце. Люди можуть судити за зовнішнім виглядом і поведінкою, але тільки не Бог, оскільки для Нього важливіший внутрішній стан (1 Цар. 16:7). Бог зовсім не байдужий до краси. Він – Творець прекрасної веселки на небі, різнокольорових риб в океані й чудових метеликів, що літають навколо нас. Приклад із хлібом показує, що зовнішня краса не може цінуватися вище за внутрішню гідність і що ми помилуємося, коли підносимо форму над змістом.

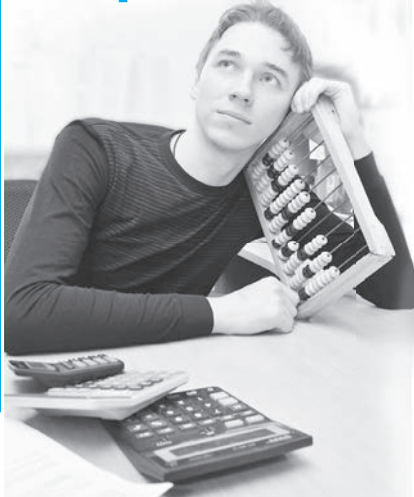
Гордість – наш основний гріх.

Зарозумілість і виокремлений егоїзм породжують інші пороки. Гордість призводить до непокори вищій владі. Через гордість ми покладаємося тільки на свої сили в життєвих битвах. Гордість спонукає вважати, що наша зовнішність, думки, майно і бажання кращі, ніж в інших.

Богу приємно використовувати слабке та просте.

У Спасителя світу не було «принади й не мав пишноти; і ми Його бачили, та краси не було, щоб Його пожадати!» (Ісаї 53:2). Він прийшов у цей світ без яскравої зовнішності, не проявляючи надприродної сили з метою привернути увагу. Він прийшов в одязі слуги, виглядав, як «галузка, і мов корінь з сухої землі», і прожив життя в спартанських умовах, відчувши всі земні тяготи. Він погодився пройти всі ці випробування, щоб одного разу ми могли приєднатися до Нього в Небесних оселях. Його жертвоне життя і смерть – це не просто приклад, якому ми як християни слідуємо, але також засіб, який робить наше життя гідним і радісним.

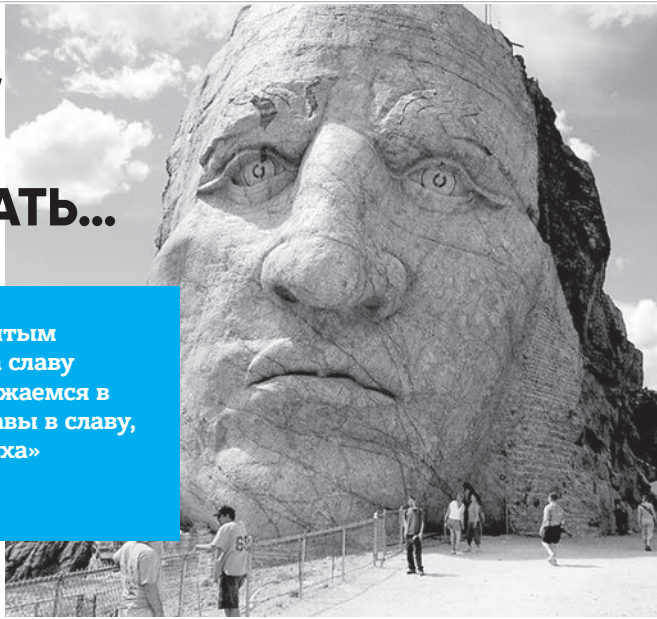
ЩО ВИЗНАЧАЄ ТВОЮ ЦІННІСТЬ?

Що визначає твою цінність? Відео на YouTube, яке набрало мільон переглядів? Можливо, медаль, що висить на стіні? Стаття в газеті або інтерв'ю з тобою, показане по телевізору? Безліч оцінок твоєї фотографії в соціальних мережах? А можливо, просто хороша зарплата? Ні гроші, ні слава, якою б вона не була, не визначають твоєї значущості. Твоя цінність полягає в тому, як Бог оцінив тебе, пожертвувавши Собою. Тому Він чекає,

ГЛАВНОЕ, КОМУ ПОДРАЖАТЬ...

«Мы же все, открытым
лицом ... взирая на славу
Господню, преображаемся в
тот же образ от славы в славу,
как от Господня Духа»
(2 Кор. 3:18).

В Белых горах (штат Нью-Гэмпшир) до 2003 года существовал необычный утес из пяти гранитных выступов, которые под определенным углом зрения складывались в отчетливый человеческий профиль. Это скалистое образование привлекало немало туристов, особенно когда солнце подчеркивало грубые каменные черты. Американский писатель Натаниэль Готорн в своем рассказе «Великий каменный лик» придал этому необычному явлению природы глубокое духовное значение.

Рассказ повествует о маленьком мальчике по имени Эрнест, который обладал добрыми и благородными чертами лица. Существовало древнее индейское пророчество, гласившее, что в тех краях, где жил Эрнест, должен был родиться ребенок, которому предстояло стать «величайшим и благороднейшим человеком своего времени». В зрелости лицо этого человека должно было стать точной копией Великого каменного лика. Шли годы. Многие претендовали на звание поборника добродетели –

богатый торговец Гатерголд (мистер Гребни Золото), знаменитый генерал, увешанный медалями, выдающийся политик (Старина Каменное Лицо), – но их лица даже отдаленно не напоминали мужественный и благородный лик на горе. Год за годом жители деревни испытывали разочарование. Тот, кого они ждали, не приходил.

Наконец появился поэт, чьи песни прославляли величие Божьего мира. Именно он сделал удивительное открытие. «Постойте! А ведь лицо Эрнеста похоже на Великий каменный лик!» Ведя простую жизнь, трудясь и глядя каждый день на каменный образ, Эрнест изменился.

Павел описывает наше подражание Христу как движение вверх. Все завесы и барьеры на этом пути должны пасть. Мы «преображаемся в Его образ», двигаясь «от славы к славе», и не можем стоять на месте. Нам необходимо проводить всю нашу жизнь с Богом, в Его присутствии, глядя на прекрасный Божий лик, тогда придут и внутренние изменения сердца.

що і ти по-іншому оцінюватимеш себе: наприклад, у твоїх словах, за тим впливом, який ти справляєш на ближніх. Ти – сіль землі. Ти можеш щиро сказати людині: «Я турбуюся про тебе», і твої слова змінять у її житті багато чого. Коли людям погано, коли їм потрібно прийняти рішення або просто змусити себе йти далі, вони не згадують про великих діячів, про їхні слова і вчинки. Вони згадують слова, справи, обійми і посмішки тих, кому вони не байдужі. Саме в той момент і визначається твоя цінність. Для тих, хто потребує допомоги, ти стаєш безцінним подарунком Небес.

Будь сіллом! Будь світлом! Твоя присутність, твій вплив комусь дуже потрібні!

Ісус прийшов на Землю, щоб сказати людям, що Він їх любить настільки, що готовий померти за них. Тому все, що б ти не робив для людей, ти робиш для Нього, а це найдорожче у світі. У цьому і полягає твоя цінність для інших!

«Ви – світло для світу. Не можна сховати міста, що стоїть на горі. І не запалюють світильника, аби поставити його під посудину, але ставлять на свічник, щоб світив усім, хто в домі. Тож нехай сяє ваше світло перед людьми, щоб вони побачили ваші добрі діла й прославили Отця вашого, що на небесах» (Матв. 5:14-16).

Начало на с. 6 ►

МЫ ТАК МАЛО ВЗЯЛИ!..

Три человека ехали верхом по пустынной местности. Их путь пролегал через высохшее русло реки. Ночью они услышали голос: «Возьмите с собой земли!» Не понимая, что происходит, они спешили, набрали по горсти земли, положили в мешки и отправились дальше. «На рассвете вы познаете большую радость и большое разочарование!» – вслед им донеслись слова. Они ехали до самого рассвета. Под утро уставшие путники решили отдохнуть. Им стало интересно, чего они набрали этой ночью. Когда они открыли мешки, то увидели, что в них была не земля, а драгоценные камни и жемчуг! Путники несказанно обрадовались. И тут же испытали большое разочарование – почему они так мало взяли? Если бы они знали, что это не земля, а драгоценные камни, то так нагрузили бы лошадей, что те попадали бы под тяжестью мешков!

«Нам, адвентистам, так же, как израильскому народу, открыто больше, чем остальным. Нам дан больший свет, но как мы относимся к этому свету? Каково наше сердце?»

Когда в вечности мы увидим тех, кому рассказывали о Христе или приносили газеты, мы испытаем большую радость и большое разочарование. Эти души – как драгоценные камни, которые мы взяли с этой земли, и мы будем думать лишь об одном: почему набрали так мало, почему так мало трудились? Мы могли бы сделать намного больше.

Пришествие Христа очень близко. Не стоит расслабляться, думая, что у вас есть время. Его нет. Бегите из последних сил. Бегите в направлении Неба!

Господь желает, чтобы мы приходили к Нему с искренним сердцем, чтобы жили в соответствии с открытой нам истиной, поддерживали обездоленных, помогали нуждающимся. Придет день, и Христос подойдет к нашему дереву в надежде увидеть плоды. Лишь от нас зависит, найдет Он только листья или же порадует, видя добрые плоды нашей жизни.

Христос очистил оскверненный храм и то же самое Он может сделать с вашим сердцем и вашей жизнью. Пусть храм вашего сердца будет чист, а ваше дерево приносит добрые плоды для вечности!

Виктор
Кононенко

10 ОЗНАК

того, що ви є світським віруючим

Сьогодні є віруючі, які вважають себе такими, але водночас поділяють світські цінності. «Світський віруючий», як і «світське християнство», – тонке поняття, тому що така людина «прикрашена» релігійністю і зовнішнім спокоєм, однак її світогляд ґрунтується на світських цінностях.

1 Ви приймаєте важливі рішення, не пізнавши Божу волю

Багато віруючих приймає важливі рішення, такі як шлюб, переїзд на нове місце, зміна роботи або церкви, не пізнавши Божу волю, не порадившись зі служителами і не звернувшись до Святого Письма.

2 Вас більше турбує думка інших, ніж Бога

Сьогодні зовнішність, статус і популярність серед друзів іноді мають більше значення, ніж страх Господній, який є початком мудрості (Йова 28:28; Прип. 9:10). Якщо ми більше стурбовані тим, що люди думають про нас, ніж прямують Божими шляхами, – ми світські (Прип. 29:25).

3 Ви керовані грошима, а не Духом Святим

Щоразу, коли ви ставите гроші вище за Бога, ви чините по-світськи (1 Тим. 6:9, 10). Тому чимало так званих віруючих занадто багато працює;

після цього в них рідко вистачає часу для участі в служінні у своїй церковній громаді. Ісус сказав: «Шукайте перш за все Царства Божого і Його праведності, а це все вам додасться» (Матв. 6:33).

4 Ви відвідуєте церковні служіння переважно для спілкування

Основна мета відвідування богослужінь для світського віруючого – це зустріч із друзями, тоді як біблійні послідовники Христа мають на меті зустрітися з Господом у контексті спілкування з іншими віруючими і почути, що Святий Дух говорить церкві.

5 Ви поділяєте цінності масової культури

Світські віруючі сповідують світські цінності, коли справа доходить до знайомств, дошлюбних стосунків, манери одягатися, музики, мови і т. д. Якщо ви поділяєте систему цінностей цього світу, то у вас тілесний образ мислення, а не духовний.

6 Бог є лише частиною вашого життя

Для справжніх послідовників Христа Бог – не частина їхнього життя. Він і є їхнім життям! (Кол. 3:1-4).

7 Ваш спосіб життя не полягає в пошуку Бога

Світські віруючі найчастіше моляться про те, щоб Бог благословив їхні власні плани, їхній світський спосіб життя. Вони не шукають Божого лиця в молитві й не досліджують Святого Письма (Псал. 139:23, 24).

8 Ваше життя не є свідченням Євангелія для інших

Світські віруючі не приводять інших до Христа. Багато з них за останні 5-10 років не привело до Бога жодної людини. Причина в тому, що вони настільки зосереджені на цьому світі, що не мають відчуття вічності. На жаль, у багатьох випадках неспасенні родичі, друзі та співробітники не бачать різниці між такими віруючими і невіруючими, тому що їй, по суті, й немає!

9 Ви не зрощуєте учнів

Сьогодні в тілі Христа є люди, які покаялись багато років тому, але не зацікавлені в тому, щоб виростити хоча б одного учня. Якщо сьогодні ви не наставляєте когось і не допомагаєте йому ставати зрілим у Христі, то ви свідомо не підкоряєтесь великому дорученню, даному нам Ісусом (Матв. 28:19). (Прим.: грец. слово «матетеуо», перекладене як «навчити», буквально означає «готувати, бути учнями, купувати учнів»).

11 Ви не практикуєте біблійне управління фінансами

Сумно, що багато хто не вірить в те, що їхні кошти належать Богу. Вони віддають десятину й пожертвувати тільки тоді, коли їм це зручно. Ці люди живуть так, ніби самі відповідають за своє життя, гроші й добробут. Ті, хто віддає десятину, повинні розуміти, що Бог претендує на володіння всіма вашими грошима, а не тільки на 10 % (П. Зак. 8:10-18; 1 Хрон. 29:14; Огія 2:8). Якщо ви витрачаєте гроші так, ніби вони ваші власні, то ви не практикуєте біблійне управління фінансами. Ви чините як світський віруючий, а не як істинний християнин.

Джозеф Маттер

ВСЕ ЛИ ДЕТИ ДОМА?

«И тогда кровь – этот знак на домах, в которых вы находитесь, – станет для вас защитой; увидев кровь, Я пройду мимо: кара, которую Я обрушу на Египет, вас не коснется»

(Исх. 12:13, перевод ИПБ
(Института перевода Библии)
под ред. М. Кулакова).

Во время пасхальных событий особое внимание было приковано к домам и семьям жителей Египта. Бог сказал Моисею, что ангел-губитель внимательно осмотрит каждый дом. Косяки входных дверей в домах народа Божьего должны быть окроплены кровью агнца, а семья должна находиться внутри, в доме, молясь и ожидая обещанного суда.

Этот принцип должен действовать в семье каждого верующего, ожидающего Второго пришествия и исхода Божьего народа в Небесный Ханаан. Мы часто склонны возлагать ответ-

ственность на школу или церковь за моральное разложение общества и задержку Второго пришествия. Но возрождение, духовное преобразование и наше спасение в большей мере зависят от уровня духовности в наших семьях, чем от каких-либо внешних факторов.

Мы действительно нуждаемся в том, чтобы сегодня в каждом доме были организованы семейные алтари. Подобно израильтянам, которые, готовясь к изгнанию, забрали своих детей с улиц и полей Египта и привели домой для искренней молитвы, мы также должны позаботиться о наших семьях.

ПОДЯКА І ЩЕДРІСТЬ

НАВІЩО ДАВАТИ ПОЖЕРТВИ?

Божа воля полягає в тому, щоб ми приносили Йому наші пожертвування, а Його воля завжди передбачає для нас лише найкраще (П. Зак. 16:16, 17). Господь очікує, щоб ми приносили Йому не тільки десятину, а й приношення (Мал. 3:8). Чому це потрібно від нас і яку користь нам приносять наші ж жертвування?

БОГОСЛОВСЬКА ПІДСТАВА

Існує дві богословських підстави для принесення жертв Богу. Перша пов'язана зі спасінням. У Біблії жертви часто асоціюються з ідеєю, що Бог є нашим Спасителем. Тим самим Слово Боже виключає ідею про те, що наші жертвування сприяють нашому спасінню. Жертва Христа спасла нас, але це була жертва, надана Богом, а не нами. Ця концепція проілюстрована в Старому Завіті за допомогою жертвоприношень за гріх і провину під час служіння у святині (див. Лев. 4, 5; 17:11). Ці приношення вказували на жертву Господа, Котрий візьме на Себе наші гріхи, щоб очистити нас від них (Ісаї 53:4, 5, 10-12). Це сповнилося в особі Ісуса Христа, Котрого Бог віддав як жертву за нас (Івана 3:16; Римл. 3:25). Ісус поніс покарання за наші гріхи, тому Бог зміг прийняти наші особисті жертви у відповідь на Його благодать.

Друга богословська основа – влада Бога. Ми повинні визнати Того, Хто нас спас, своїм Господом, інакше ми залишимося рабами гріха. Він звільнив нас для Свого служіння любові. Ми віддаємо Йому шану і повагу як нашому Господу через наші жертвування так само, як важливих персон вшановують за допомогою подарунків (Мал. 1:6-8).

«Ми жертвуємо не тому, що у Бога є в цьому потреба, а тому, що Він був добрий до нас і ми хочемо висловити Йому свою любов і вдячність. Будьте щедрі й жертвні!»

Згідно зі Старим Завітом, у кінці часу земні царі визнають владу Бога Ізраїля, а також принесуть Йому пожертвування і дари (Ісаї 18:7; Псал. 67:30).

МОТИВАЦІЯ ВІДДАВАТИ

Найголовніший мотив для принесення жертв – подяка за те, що Бог зробив для нас через Ісуса Христа. Невдячність походить від егоїзму і породжує ідолопоклонство (Римл. 1:21). «А де намножився гріх, там безмірно виявилася благодать» (Римл. 5:20). Ісус Христос, Котрий, будучи багатим, збіднів заради нас (2 Кор. 8:9), дарує нам достаток. Вдячність і любов до Бога ми виражаємо в наших жертвуваннях, і Бог використовує їх, щоб донести вістку спасіння до інших. Наші жертвування – це видиме свідчення нашої подяки і відданості Богу, спрямоване на задоволення потреб наших ближніх.

БОЖІ НАМІРИ ДЛЯ НАС

Наші жертвування віддаються Богу через Його Церкву (Мал. 3:10), а не

комусь, хто заявляє про те, що є Божим інструментом. Бог вимагає їх від нас для того, щоб захистити нас від ідолопоклонства і допомогти нам подолати наш природний егоїзм. Ми можемо приховувати наш егоїзм на словах, але він покаже «своє справжнє обличчя» в нашому небажанні добровільно приносити Богові жертвування. Людський егоїзм стає помітним у нашому прагненні до матеріального багатства і в тому, як ми ним управляємо. Бог допомагає нам подолати цю силу, чекаючи від нас десятин і жертвувань у відповідь на Його благодать і любов. У цьому процесі Він перетворює нас на люблячих істот. У результаті Бог очікує, що наші дари будуть щирими (Луки 21:1-4; 2 Кор. 8:3-5), добровільними (Вих. 25:2; 2 Кор. 9:7) і систематичними, про що свідчить Біблія, говорячи про постійні жертви. Систематичність у принесенні дарів означає, що ми відділяли певний відсоток нашого заробітку для жертвувань.

Ми жертвуємо не тому, що у Бога є в цьому потреба, а тому, що Він був добрий до нас і ми хочемо висловити Йому свою любов і вдячність. Будьте щедрі й жертвні!

► Как обстоят дела в вашей семье? Все ли дети дома? Собираются ли они ежедневно у семейного алтаря? Сокрыты ли они под надежным покровом христианского воспитания? А как насчет родителей, чьи дети живут отдельно, или вообще одиноких людей? Различима ли на косяках их дверей кровь Агнца? Объединены ли мы как части Тела Христова молитвой о Его возвращении?

День Его Пришествия принесет с собой мгновенный и ужасный суд над грехом и грешниками. Сам Иисус сказал, что когда Его ангелы придут на Землю, чтобы собрать

урожай, народы «восплачутся» (Мф. 24:30) и «будет плач и скрежет зубов» (Мф. 8:12). Пророк Иоанн наглядно изобразил эту картину. Он писал, что небо свернется, как свиток, все горы и острова сдвинутся со своих мест, а те, кто не приготовился к Его возвращению, в страхе попытаются скрыться от Божьего лица (см. Откр. 6:14-16).

От нас не зависит, встретим ли мы живых Христа при Его славном Пришествии или воскреснем для встречи с Ним. Но именно от нас зависит наше ежедневное посвящение и приготовление наших семей к этому событию.

Йди за Мною

«*Tempora mutantur, et nos mutamur in illis*» (лат.) – «Часи змінюються, і ми міняємося з ними». Цей крилатий вислів з'явився дуже давно, ще за часів античності. Уже тоді мислителі розуміли, наскільки кожне нове покоління відрізняється від попередніх. Що ж казати нам, людям ХХІ сторіччя? Сьогодні технології досягли такого рівня, що майже щомісяця з'являються нові пристрої, інтерфейс котрих настільки інтуїтивний, що діти з п'яти років уже вміють користуватися телефонами та планшетами, майже всі зареєстровані в соціальних мережах, а основну інформацію отримують з Інтернету. Особисте спілкування давно замінили телефонні дзвінки, відеодзвінки, електронні листи й текстові повідомлення. Компліменти зараз висловлюють за допомогою відміток «подобається» в соціальній мережі, а емоції – «смайликами». Це – нова реальність, у якій живе наш світ сьогодні.

Як же сьогодні захистити свою дитину? Як не втратити з нею контакт? Як навчити бути соціальною, а не сидіти в куточку з телефоном у руках? Ці запитання ставлять не тільки батьки. Керівники дитячих відділів, учителі Суботньої школи, директори та наставники клубу «Слідопит» також над цим думають. Погодьтеся, зараз, як ніколи раніше, складно зацікавити дітей і підлітків духовними темами, та що там – навіть просто вийти надвір їм уже нецікаво. Як же навчити наше наймолодше покоління слідувати за Ісусом, як зробити духовне привабливим?

Клуб «Слідопит» часто асоціюють із піонерами, скаутами – чимось напіввійськовим, походами, палатками,

вогнищами й іншими туристичними атрибутами. Проте ані походи, ані спеціалізації, на яких діти отримують навички з різних сфер життя, не є основою діяльності клубу. Головним є спрямування дітей до Бога та формування

команди, адже Ісус також обрав команду із 12 учнів, з якими працював пліч-о-пліч для того, щоб вони могли підтримувати один одного та нести вістку Євангелія усьому світові. Цього ж Церква бажає навчити і наших дітей завдяки клубам.

З 24 по 30 липня цього року в УАЦВО проходив зліт слідопитів з усієї України, на який прибули також і гості з-за кордону. Увесь тиждень

усі клуби слідопитів мали змогу спілкуватися один із одним, ділитися досвідом, пройти нові цікаві спеціалізації, та найголовніше – почути надзвичайно цікаві духовні досвіди та настанови від лідерів, серед яких були слідопит і пастор з Америки Жозе А. Барріентос, секретар Євро-Азійського дивізіону Віктор Алексеєнко, президент Українського Союзу Станіслав Носов, директор Відділу молодіжного служіння Євро-Азійського регіону

Геннадій Касап, керівник адвентистського медичного центру Юрій Бондаренко, пастор Володимир Боровий і багато інших цікавих людей, які своїми яскравими виступами запаливали всю півторатисячну аудиторію.

Девізом зльоту став заклик Ісуса «Йди за мною», про що й говорили щовечора і на чому фокусували увагу слідопитів. Для того щоб привернути увагу дітей і підлітків до Божого Слова та на честь 500-річчя Реформації, під час зльоту організатори провели соціальну акцію «Живи за Біблією», у ході якої кожен з учасників переписував певну частину Біблії від руки. Таким чином

за дві години 1644 слідопити переписали всю Біблію від початку до кінця. Варто було бачити ці очі й те, як вони старанно виводили літери Святого Письма. Діти мали можливість відвідати центр спадщини Е. Уайт, музей адвентизму, центральну студію ТК «Надія» та дізнатися про християнську освіту в Українському гуманітарному інституті.

Усе це гарно звучить, чи не так? Проте ми поставили запитання, чи справді дітям

це цікаво, чи досягаємо ми своєї мети? На зльоті особисто я проводила спеціалізацію і мала змогу запитати багатьох дітей: «Що дав тобі клуб?». Відповіді були дуже цікавими, проте найчастіше лунало одне: «Клуб дав мені друзів і спілкування». Відверто кажучи, ми очікували почути більше відповідей щодо спеціалізацій, що завдяки їм діти визначилися з майбутніми професіями чи знайшли хобі, що їм весело кудись їздити чи ходити на майстер-класи. Та виявилось, що все-таки стратегія працює і дітям цікаво спілкуватися за межами соцмереж. Багато хто казав, що вони вже втомилися від сидіння все літо за комп'ютером і їм справді хочеться спілкування, що їм потрібні реальні друзі, що завдяки клубам вони живуть цікаво.

На з'їзді в нас був цікавий досвід, коли після спеціалізації один хлопчик, який має великі проблеми в сім'ї, просто почав ділитися наболілим, тому що йому не було кому розповісти про свої проблеми. Після розмови та молитви наступного дня в нього навіть зникли певні проблеми зі здоров'ям. Це була ніби зовсім інша дитина – розслаблена, усміхнена та спокійна. Він дякував за те, що ми його вислухали, а ми думали, наскільки ж мало зробили для нього і наскільки зараз діти потребують спілкування, уваги, розуміння.

Часи змінилися і вони тепер набагато самотніші в цьому цифровому просторі, де існує страшна ілюзія – ілюзія спілкування. Сурогат уваги, популярності, дружби – усе це несправжнє там, у мережі. Тільки живе спілкування, спільна молитва та щира ува-

га здатні зцілювати поранені душі. Від нас не потрібно багато вмінь, щоб просто вислухати дитину, сказати підбадьорливі слова чи просто звернути на неї увагу. Так, ми не можемо відрізати їх від цифрового світу і царства гаджетів, проте можемо подарувати їм альтернативу, можемо замінити віртуальну реальність справжньою.

Діти та підлітки потребують нашої любові й уваги. Їм дуже важко боротися з цим потужним світом, котрий манить їх своїми принадами, адже ворог надзвичайно винахідливо споконує їх. Ми як Церква, як їхні старші брати та сестри відповідальні за них. Дуже легко скаржитися, що наші діти неуховні, галасливі, завдають клопоту, а от допомогти їм полюбити Ісуса чомусь буває так складно. Часом буває страшно – а раптом їм це взагалі не потрібно? Як показало наше опитування – потрібно. Вони хочуть щирості.

Коли дивишся на хрещення слідопитів, завжди навертаються сльози, адже стільки підлітків, яким ще навіть часом немає 16 років, бажають віддати своє життя Господу, служити Йому, жити з Ним. Коли бачиш їхні натхненні очі, сам відроджуєшся, отримуєш особливий заряд продовжувати звершувати служіння, вести їх ближче і ближче до Ісуса.

Спробуйте долучитися до цієї справи, помоліться про наше молоде покоління просто зараз, закінчивши читати статтю. Вони потребують цього, подаруйте їм частинку свого часу, усмішку, добрі слова й молитву, адже Господь сказав у Матв. 18:5, що той, хто приймає одну дитину в Ім'я Ісуса, той приймає і Його.

Марія
Бадардінова

Знаю Святе Письмо – розумію Бога

Найважливішою частиною молодіжних зібрань у громадах є вивчення Біблії.

Останнім часом воно здійснюється за допомогою спеціальних посібників, які протягом декількох місяців вивчаються майже в кожній громаді нашого дивізіону. Після того як ця книга вивчена, молодь може перевірити свої знання, взявши участь у вікторині «Світ Біблії».

Вікторина проводиться на декількох рівнях: конференції, уніону та дивізіону. Дивізіонна вікторина проводиться раз на п'ять років на загальних молодіжних заходах. Цього разу вона пройшла на молодіжному місіонерському конгресі 2017 року в Заокському.

У конкурсі взяли участь команди з семи уніонів: Кавказької уніонної місії, Західно-Російського союзу, Транс-Кавказького уніону церков, Української уніонної конференції, Далекосхідної

уніонної місії, Кримської місії й Уніону церков Молдови.

Конкурс проходив у два етапи: груповий залік і особистий. **Переможцем у груповому заліку стала команда з України.** На другому місці команда з ЗРС, а на третьому – із Молдови.

В особистому заліку результати були наступними:

1 місце: Хричев Антон (ЗРС).

2 місце: Пузанков Ростислав (УУК).

3 місце: Маник Софія (УУК) і Біктурсунова Лілія (ЗРС).

Керівник молоді в ЗРС Олександр Турецький висловив свою думку з приводу проведення й участі молоді у вікторині «Світ Біблії»: «Є досить тривалий досвід проведення подібних молодіжних біблійних вікторин. Уже понад 12 років

проводимо ці вікторини в різних областях і на різних рівнях. Зробив для себе висновок: перемагають і займають призові місця не ті молоді люди, які добре вивчили тему вікторини, посібник, вивчили напам'ять досліджувану книгу Біблії. А перемагають ті, які незалежно від вікторини регулярно читають Святе Письмо.

Майте звичку щодня читати Біблію і присвячувати частину свого життя вивченню Святого Письма. Бог благословить вас. Вікторина ніколи не мала на меті знайти кращого і першого. Вона підкреслює важливість Святого Письма в житті людини та її відносин із Богом і просто виявляє тих, хто більше приділяв Йому час».

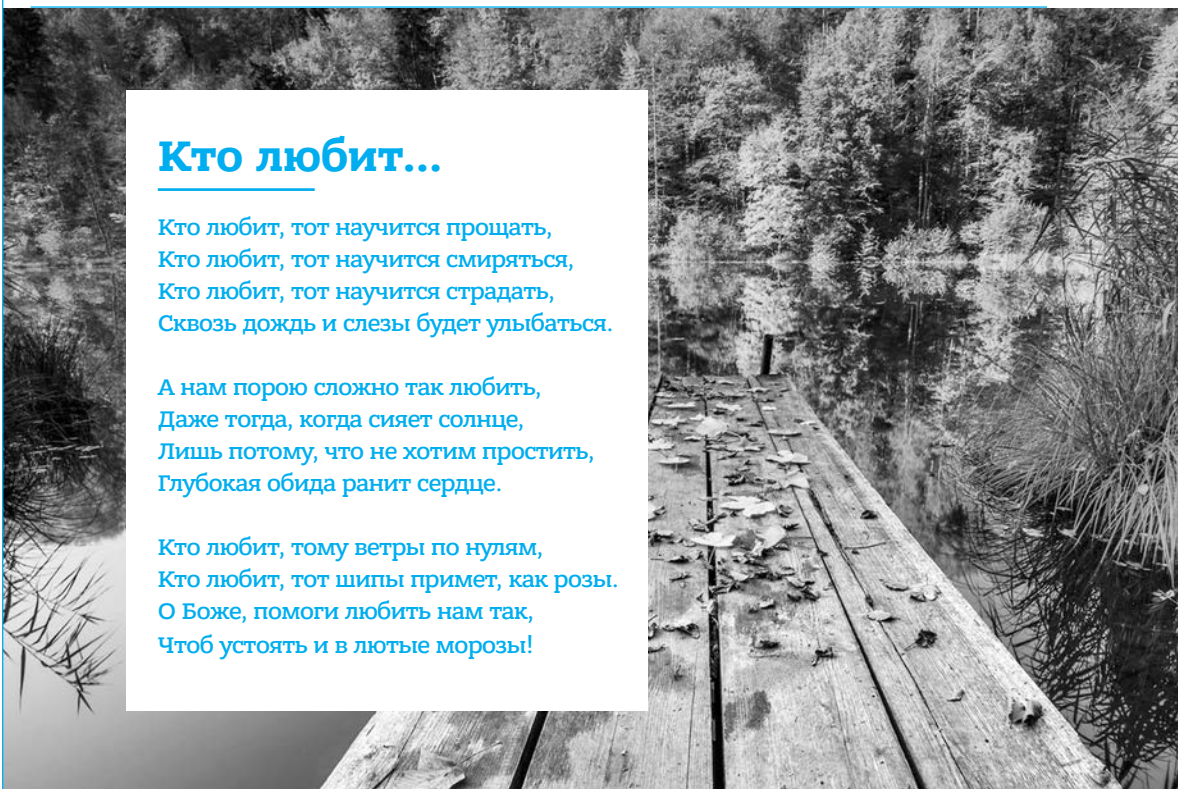
Надія ПОПОВА

Кто любит...

Кто любит, тот научится прощать,
Кто любит, тот научится смиряться,
Кто любит, тот научится страдать,
Сквозь дождь и слезы будет улыбаться.

А нам порою сложно так любить,
Даже тогда, когда сияет солнце,
Лишь потому, что не хотим простить,
Глубокая обида ранит сердце.

Кто любит, тому ветры по нулям,
Кто любит, тот шипы примет, как розы.
О Боже, помоги любить нам так,
Чтоб устоять и в лютые морозы!

Найкраща спадщина

Тринадцятого серпня 2017 році почив у Господі пастор і служитель Церкви ПЕТРО ВОЛОДИМИРОВИЧ ГАНУЛІЧ.

Петро Володимирович народився в м. Ковелі в родині адвентистів 4 липня 1953 року. Батьки жили в особливому районі. Вихідці із двох громад сіл Пожарки та Дроздні переїхали в місто Ковель. Забудували майже всю вулицю Д. Відного і частину вулиці Сеченова. Утворився куток із дев'яти сімей і семи хат. Діти росли в особливій атмосфері адвентизму. Улюбленою забавою була гра в проведення богослужіння. Петро Володимирович мав двох сестер – Ніну та Надю.

У дитинстві брав участь в усіх церковних служіннях. Пізніше хрестився та почав співати в хорі, грати в духовому оркестрі. Завжди був активним у молодіжному служінні. Після школи вступив до Львівського політехнічного університету. Будучи у Львові на навчанні, він брав активну участь у служінні Церкви і також навчався в підпільній школі з підготовки служителів, яку організував М. Жукалюк.

Після навчання Петро Володимирович повернувся до м. Ковеля, де 1977 року одружився з Людмилою Пилипівною. Через декілька років був направлений на пресвітерське служіння в церкву с. Дроздні. Там народилося троє дітей – Василь, Ліля та Віталій.

У 1985 році був покликаний на служіння і переїхав в смт. Торчин, де звершував служіння пастора громади с. Затурці до 1991 року. Наступним місцем служіння було м. Рожище і с. Пожарки.

У 1994 році був обраний секретарем Західної конференції АСД. З 1998 року брат Петро виконував служіння президента Східної конференції. У 2000 році В. П. Гануліч був призначений секретарем УУК і звершував це служіння до 2003 року. Після цього служив у відділах

Кожна грішна людина має переваги й недоліки, які вона й передає своїм дітям. Це називається спадщиною. І діти говорили з ним про спадщину, яку він їм залишив, менше ніж за добу до смерті. Молодший син Віталій сказав батькові: «Те, що ти дав нам, –

Петро Гануліч з родиною

найдорожче, що можна було б передати. Ти познайомив нас із Богом і передав нам у спадщину Його обітницю. Якби ми наслідували від тебе набагато більше земних скарбів, почестей і влади, але не мали б цього, я відчував би якусь незавершеність. А так ми

УУК як секретар пасторської асоціації та керівник відділу релігійної свободи, був представником від Церкви в Міжнародній асоціації релігійної свободи (МАРС). Відповідав і за служіння засудженим.

У служінні Петра Володимировича підтримувала й брала активну участь у роботі Церкви його дружина Людмила, яка померла 2007 року. У 2012 році через стан здоров'я П. Гануліч пішов на пенсію. Петро Володимирович має п'ять онуків, які виховуються в дусі посвячення роботі Церкви за прикладом діда.

щасливі. Це найважливіше. Сенса земного життя – спрямованість на вічне в служінні людям. Без цих речей ми були б нещасні. Твої можливості земного батька були обмежені, але передавши нам спадщину Небесного Отця, ти передав нам нетлінні скарби».

Співпрацівники УУК і видавництва «Джерело життя» висловлюють щире співчуття родині Петра Володимировича.

Нехай Божі обітниці підтримують вас!

Я БУДУ ПОМНІТЬ О ВАШЕЙ ДОБРОТЕ

Ранним утром Полина сидела на скамейке у пустой автобусной остановки. Ей было одиноко и грустно. Три месяца назад ее мама умерла, а у папы теперь было много хлопот с двумя младшими братьями Полины. Занятия в школе начались две недели назад, и учеба шла плохо. Полина вспомнила, как мама учила ее: чтобы прогнать грусть, надо молиться Иисусу. Так она и сделала. Единственное, чего хотела Полина, – чтобы Иисус добавил в ее жизнь хоть немного радости.

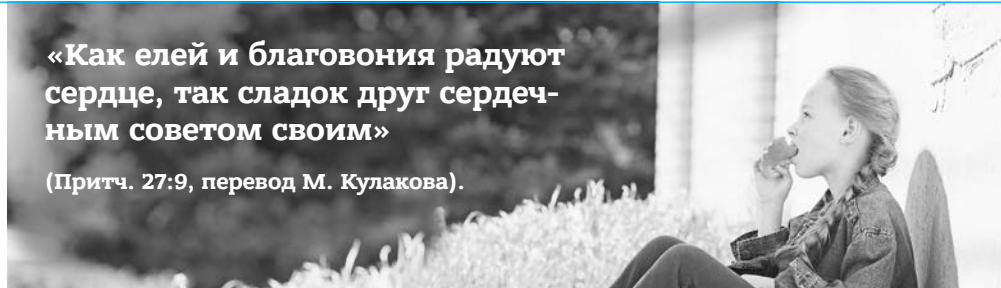
«Как елей и благовония радуют сердце, так сладок друг сердечным советом своим»

(Притч. 27:9, перевод М. Кулакова).

Рядом с Полиной на скамейку села женщина. Ее лицо было добрым, а пахло от нее лимоном и мятой. Из сумки она достала свежий хлеб с сухофруктами и с улыбкой обратилась к девочке:

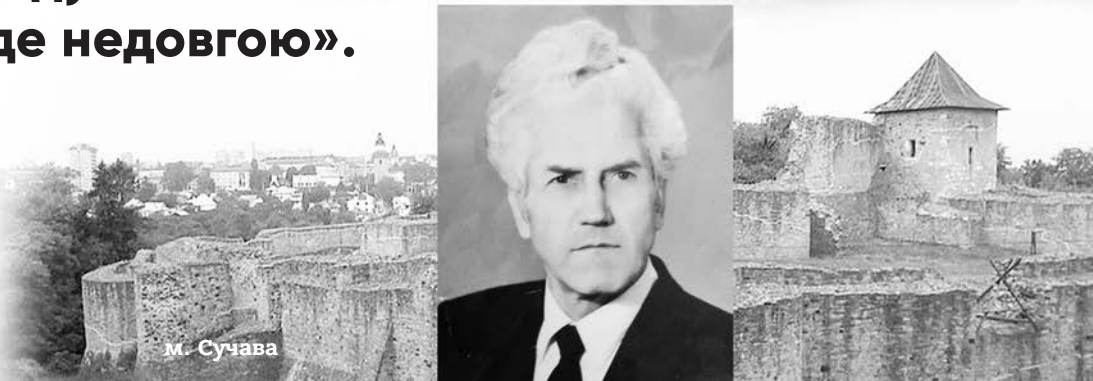
– Полина, я твоя новая соседка. Меня зовут Галина. Вчера твой млад-

ший брат сказал мне, как тебя зовут, и о твоей маме тоже рассказал. Мы с мужем живем вдвоем. Год назад умер наш сын, и я хорошо понимаю, что ты сейчас чувствуешь. Я испекла этот хлеб специально для тебя. Хочешь – съешь сейчас, а хочешь – потом. Надеюсь, тебе понравится. Если тебе

«Я знаю, куди йду. Ця розлука буде недовгою».

Двадцять третього серпня
2017 року спочив у Господі
проповідник Слова Божого,
людина молитви й віри
**ГЕОРГІЙ
ГРИГОРОВИЧ
ГАЛАН.**

Народився Георгій Галан 22 липня 1932 року в м. Садгора Чернівецької області. Він був четвертою дитиною в богобоязливій сім'ї. Батьки, щоб догодити Богові, пройшли пішки 500 км до м. Сучава на поклоніння мощам святого Івана Сучавського. Прибувши до монастиря, вони були розчаровані. Повернувшись додому, через деякий час вони стали членами Церкви АСД. Своїх дітей Галани виховували в дусі довіри Богові. З дитинства Георгій навчився покладатися на Бога і любив молитися. Коли румунська влада заарештувала батька за віру, малим дітям довелося допомагати мамі по господарству. Це було взимку. Георгію було 11 років, він поїхав у ліс по дрова. Коли віз був наповнений дровами і він повертався додому, то зрозумів, що заблукав. Знайти дорогу не вдавалося. Тоді хлопчик став на коліна та просив допомоги в Господа. Один лише Бог знає, звідки з'явилися люди, які вказали йому дорогу додому. Це був його перший досвід молитви.

Багато життєвих питань і справ служіння в Божому винограднику він вирішував на колінах. Юнак багато читав, особливо захоплювався працями Е. Уайт. За їхньою допомогою він дедалі глибше пізнавав волю Божу, знаходив підтримку та підбадьорення.

что-нибудь будет нужно, приходи ко мне.

Девочка едва успела сказать соседке спасибо, как подъехал автобус. Полина села в него. Устроившись у окна, она увидела, как женщина помахала ей рукой. Девочка улыбнулась. Бог ответил на ее молитву намного раньше, чем она ее произнесла.

Вечером Полина рассказала о встрече папе и написала Галине записку с благодарностью: «Я на всю жизнь запомню запах лимона, мяты и свежеспеченного хлеба. Но больше всего я буду помнить о вашей доброте. То, что вы сделали сегодня утром, очень порадовало меня. Так Бог ответил на мою молитву. С уважением, Полина».

Завіт із Господом Георгій уклав 1950 року. Потім була служба в армії в Сибірі. Одного разу його другу-адвентисту приснився сон, що Георгій отримав ураження електричним струмом. Отримавши пересторогу, молодий солдат щиро молився, щоб Господь допоміг йому бути обережним та охороняв. Уранці начальник наказав трьом солдатам, у тому числі й Георгію Галану, увімкнути рубильник, який подавав струм на завод. Один із цієї групи побіг уперед, щоб самостійно виконати наказ. Доторкнувшись до ручки рубильника, юнак отримав ураження струмом. Лікарям не вдалося врятувати його.

Перебуваючи на військовій службі, Георгій мав непереборне бажання знайти церкву адвентистів у цій місцевості, щоб відвідувати богослужіння. Виявилося, що для цього необхідно пройти вісім кілометрів через ліс або в обхід – 12 км. Це було взимку, лютувала хуртовина. Дорогу повністю замело. Георгій збився з дороги. Рухатися було все важче, хотілося спати від втоми. Він безперервно повторював молитву: «Господи, покажи мені дорогу, допоможи мені». Перед очима промайнуло все життя... Здавалося, що немає надії. Але в цей момент Георгій побачив коней, запряжених у сани. Як потім виявилося, це адвентисти поверталися додому та привели до нього знесиленого солдата. Після цієї події Георгій ще більше почав довіряти Богові. З натхненням він вивчав напам'ять цілі розділи з Біблії.

Повернувшись зі служби додому, Георгій почав звершувати служіння в Церкві. Його обрали молодіжним керівником, почали залучати до проповіді Слова Божого. У 60-ті роки, коли віруючих жорстоко переслідували, у сім'ї Галанів тричі робили обшуки. Забрали друкарську машинку, книги, зошити, конспекти, фотографії та навіть чистий папір.

Одружився Г. Галан 1962 року з донькою обласного проповідника Ольгою Вовк. Вони виховали двох синів – Григорія та Миколу.

У 1965 році Г. Галан був рукопокладений у сан проповідника та вирушив на духовну роботу в м. Херсон. Молодому служителю довелося відновлювати зруй-

новану громаду, збирати розпорошених членів Церкви, налагоджувати місіонерську роботу. Молитовного будинку не було, збиралися по квартирах, на дахах, щоб уникнути переслідувань. Одночасно Георгій відповідав як пастор за громади в Херсонській і Миколаївській областях. У 1977 році Георгій Григорович вирушив на служіння в м. Ворошиловград (сьогодні Луганськ), одночасно займався адвентистськими громадами на території області. За цей час утворилися нові громади в м. Краснодон, Красний Луч, Свердловськ, Лисичанськ. У 1981 році брат Галан був обраний старшим проповідником в Одеській і Миколаївській областях. У липні 1987 року пастор Галан був обраний керівником Південного об'єднання Церкви АСД. З 1991 року обіймав посаду президента Подільської конференції. Він активно сприяв програмам, які проводили іноземні євангелісти. У 1994 році пастор Галан повернувся до Одеси в як пастор третьої громади, допомагаючи при цьому громадам у м. Порт Південний і Комінтерново. У 1998 році на шостому з'їзді Церкви АСД Г. Галана урочисто провели на заслужений відпочинок. Але пастор продовжував свою місію в іншому напрямку. Він умів знаходити кошти на будівництво Молитовних будинків. Це стало тепер його покликанням. Завдяки Георгію Григоровичу багато адвентистів має перевагу збиратися у своїх Домах молитви.

Близькі друзі називають Георгія Галана велетнем віри та чоловіком молитви. Відчуваючи свій кінець, він говорив: «Я знаю, куди йду. Ця розлука буде недовгою». Озираючись на життєвий шлях пастора Галана, можна сказати: «Згадайте ваших наставників, які проповідували вам Боже Слово, і, дивлячись на кінець їхнього життя, наслідуйте їхню віру» (Євр. 13:7).

Колектив УУК та видавництва «Джерело життя» висловлює щирі співчуття родині з приводу смерті батька. Покладайте надію на Бога, продовжуйте вірити в Спасителя, чекайте Другого приходу Христа, аби зустрітись з рідними.

СИНДРОМ ОКОПА

Всем известно, что мы находимся в эпицентре войны между добром и злом. Мы – главные участники этой войны. На каждом этапе наших битв мы время от времени оказываемся в окопе. Это более или менее безопасное место, где мы пребываем, пока бушует сражение. Иногда мы сидим и взвешиваем все за и против, выбираемся нам из окопа, чтобы сразиться со злом, или нет. Женщина, скорее всего, подумает о том, что на поле сражения она будет выглядеть непривлекательно, что какая-нибудь «граната» испортит ее «красоту». Возможно, ее «контузит». Или еще хуже – ранят, а это очень больно. Мужчина может думать, что он рискует сделать что-нибудь не так, что будет выглядеть глупо, нелепо и прослышет неудачником. Или допустит ошибку, а потом всю оставшуюся жизнь будет тяготиться чувством вины. А если ранят, то все увидят его слабость и несостоятельность.

Мы сидим в окопе и занимаем себя чем угодно, лишь бы не вылезать из него. Можно есть конфеты и внушать себе, что даже в сложные времена надо себя баловать. Можно сидеть часами, уставившись на фотографию любимого человека, и не думать о пулях, которые свистят над головой. Если у вас есть какая-нибудь игрушка, можно с легкостью убить время. Можно найти единомышленника, который также считает, что лучше оставаться в окопе. У каждого свой способ и своя причина не выбираться из окопа, ведь это как минимум страшно, и к тому же мы не раз покидали его и знаем, что снаружи очень сложно. Но подумайте о тех, кто всё же выбрался оттуда и сейчас без вашей поддержки пытается отразить натиск врага, о тех, кто ранен и нуждается в помощи, и наконец о тех, кого вы любите и кто находится в опасности. Разве это не стоит того, чтобы перебороть свой страх и лень и выбраться из окопа?

«Ибо мы, ходя во плоти, не по плоти воинствуем; оружия воинствования нашего не плотские, но сильные Богом на разрушение твердынь: ими ниспровергаем замыслы и всякое превозношение, восстающее против познания Божия» (2 Кор. 10:3-5)

Кристина Кордова

ПОПКОРН

Попкорн – особливий вид кукурудзи. Його тришарові зерна покриті блискучою оболонкою, а в центрі знаходиться крапелька води, оточена крохмалем. Коли зерна нагріваються до 250° С, вода перетворюється на пару, яка, прагнучи вирватися назовні, розриває оболонку. Зерно ніби вивертається – зовнішня оболонка виявляється всередині, а те, що було всередині, опиняється зовні. Зерна так і застигають у формі хмаринок.

У чомусь ми схожі на попкорн

У нас теж гладенька оболонка. Це та частина нашої сутності, яку всі знають і якою навіть захоплюються. А під цією оболонкою ховається те, ким ми є насправді, – людина з важким характером. Ми можемо бути нетерплячі, легко виходимо з себе, сердимося й навіть скандалимо. Дуже глибоко всередині нас є певна кількість «ридини», яка допомагає нам зберігати спокій. Але коли хтось або щось

викликає наше обурення, ми втрачаємо цю рівновагу і вибухаємо, як зерна кукурудзи. Вибух виходить такої сили, що все, що знаходилося всередині нас, виривається назовні у вигляді безформної хмари.

Дозволяючи людям або обставинам виводити нас із рівноваги, ми завдаємо ближнім багато шкоди нашими словами і діями. Окрім того, ми маємо безглуздий вигляд, виставляючи напоказ найгірше, що в нас є.

Чи є щось таке, що виводить вас із себе, і ви вибухаєте, як попкорн? Неважливо, що це, – насправді проблема в нас, тому що ми не навчилися бути зрівноваженими. Якщо ви не хочете бути інструментом в руках сатани, яким він користується, щоб нашкодити іншим; якщо ви потребуєте допомоги, щоб не вибухнути, зверніться до Ісуса просто зараз. Він – найкращий фахівець із цієї проблеми. І Він нескінченно терплячий до нас.

«Терпеливий у гніві – багатозрозумний, а гнівливий вчиняє глупоту» (Прип. 14:29).

«Я вирішив слідувати за Господом усім своїм серцем. А ще вирішив: не важливо, чи будуть вірні Богу інші, буду вірним я.»

Джонатан Едвардс

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: Л. Шаповал, М. Опіяр, І. Корещук
Дизайн та верстка: Ю. Смалъ

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
dzherelo@ukr.net

www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72